

Hep Kitap

“Zeytine Güzelleme” diye bir kitap tutuyorum elimde. Dokunmaya kıyamayarak. Sayfaları çevirirken özenden içim titriyor. Okurken ayrı, sayfalara dokunurken ayrı, görsellere bakarken ayrı duygulanıyorum.

Tam da olması gerektiği gibi kitaplar diyesim geldi, dedim bile.

Yani özlemişim böylesi değer verilerek basılmış kitap görmeyi. Ben çocukken vardı. Kalın, ağır, oturaklı olurlardı. Eline aldığında saygı uyandırırdu. Bırakmak istemezdin. Öyle kenara köşeye atmazdın. Kitaplıklarda özenle saklanırdı kitaplar, ömürlük olurlardı. Dedenden sana kalmış olurdu.

Veya mesela misafirliğe gittiğimde, ancak o koltukta okurken elime alıp okuyabilirdim. Üzerine bir şey dökülecek, sayfası yırtılacak diye korkulurdu. Değer verilirdi, değerlilerdi.

Bunları düşünürken, “Zeytine Güzelleme”yi okuyup şu kenarıma zor bırakıp, “Elmaya Güzelleme”yi alıyorum elime. Of ya! Çok uzun zamandır elime kitap alıp açıp içini koklamak gelmemişti ve resmen yaptım biliyor musunuz.

Hani sanki yine çocuğum, beni bendin alan o kitapla karşılaşmışım. Sayfaları çevirdikçe içinde kaybolmak istiyorum.

Çocuk değilim artık. Kocaman bir insanım. Ve çok uzun zamandır, elime bir kitap aldığımda, ta çocukluğumda hissettiğim , kitabın ihtişamını, gücünü, kudretini yeniden hissediyorum bu kitaplarla...

YONCA TOKBAŞ

12 Mayıs 2017

Hürriyet Gazetesi Kelebek eki.